

**ПРО ПОСТАНОВКУ ВИСТАВИ «ВІРОЧКА»
ЗА А.П.ЧЕХОВИМ У ДОНЕЦЬКОМУ АКАДЕМІЧНОМУ ОБЛАСНОМУ
ДРАМАТИЧНОМУ ТЕАТРІ (М. МАРІУПОЛЬ)**

Людмила Колосович,

*заслужена артистка України, театральний режисер,
режисер-постановник*

*Національного центру театрального мистецтва ім. Леся Курбаса,
постановник Донецького академічного обласного драматичного театру
(м.Маріуполь)*

kolo9963@gmail.com

У середині червня з київського вокзалу відправився потяг Київ-Маріуполь і повіз мене на мою малу батьківщину – Донеччину. Приазов'я, яке побачила вперше минулого року на театральному фестивалі «Театральна брама», ніжно запало в душу. А ще сподобався театр і люди, які в ньому працюють...

Мета моєї теперішньої поїздки – постановка моновистави «Вірочка» за однойменним оповіданням А.П.Чехова в Донецькому академічному обласному драматичному театрі (м. Маріуполь) з молодю 26-річною акторкою Вірою Шевцовою.

Відсидівши 3 місяці на карантині в своїй оселі під Києвом, я з радістю кинулась у вир нової постановки. Маріуполь зустрів мене гарячим сонцем і запахом моря-я-я! О, море!.. моя осібна любов!..

І ось, нарешті, я в театрі, де на мене чекають! Акторка Віра Шевцова, яку викликала дирекція для знайомства зі мною, чекала на мене в приймальній у чорному тренувальному костюмі, в чорному змінному взутті й у чорній масці. Карантин-бо ж. Побачила високу струнку дівчину, яка на перше знайомство з режисером прийшла готовою до роботи, – і мое серце тьохнуло. Я сказала: «Віро, дуже приємно. Репетиції – завтра!... але... почнемо сьогодні!» І ми почали...

Тут варто сказати про вибір п'єси. Їдучи на постановку до того чи іншого міста України, я завжди ретельно підбираю п'єсу, начебто приміряючи її – чи пасує вона цьому місту? І, найголовніше питання, яке я задаю собі перед по-

становкою: хто цю п'єсу буде дивитися? Адже відповідь на нього є важливою не тільки для мене, але й для дирекції театру. Бо державний театр – це велике виробництво, і якщо вистава не буде продаватися, якщо глядачі не захочуть її дивитися, значить, тут є прорахунок, насамперед, режисерський, страждає від цього театр, а несе відповідальність за все директор. Отже, знаючи юний вік своєї акторки і враховуючи географічне розташування міста Маріуполя, а це 20 км від зони воєнних дій, я міцно замислилася. Адже тут, у місті, обпаленому війною, головне – не нашкодити й усе робити з любов'ю. Любити Театр, а не себе в Театрі. І врахувати те, що люди нажахані новою бідною – коронавірусом. І ні революційні майданівські п'єси, ні про війну я би тут зараз не ставила, а щось таке тепле, душевне, давно забуте. Аби глядачі прийшли до театру й забули на деякий час про те, що коїться на вулиці...

Довго шукала матеріал...

І я знайшла. «Вірочка» А.Чехова! Ось що я буду ставити... Та й мою акторку звати Вірочка. І це вже дуже симпатично і викликає усмішку. «Вірочка» – оповідання про глибокі почуття, про зранене серце молодій дівчині Вірочки, адже вона переживає нестерпні душевні муки від кохання без взаємності. А ще мене дуже вразили описові сцени розкішної природи місцевості, у якій відбуваються події. Чехов народився в Таганрозі, на той час це була територія України, ось де він міг побачити такі красоти! А це ж поруч із Донеччиною! І я згадала своє дитинство, що промайнуло на Донеччині – плодючі сади з яблуками-грушками-сливками, ковиловий степ, веселі глибокі річечки, де ми дітьми ловили рибу, високі товстезні соняхи на городі, в яких ховала від мами знайдених на луках сліпих кошенят...

Чехов – воістину один із найкращих письменників світу, і драматургів теж!

Далі я зробила український переклад твору, вибирала найцікавіші українські слова, щоби глядач закохався в лірично-поетичний текст Чехова в українському перекладі.

Непомітно пролетіли півтора місяці роботи над виставою. Віра виявилася чудово підготовленою акторкою, за що я дуже вдячна її викладачам (ХНУМ ім.І.П.Котляревського, художній керівник курсу – заслужений діяч мистецтв України Леонід Вікторович Садовський). Часом буває, приїздиш на постановку вистави в професійний театр, тобі дають акторів, і ти з ними починаєш... мучитись, бо не навчені, не вміють і не хочуть. Я вдячна Вірі за те, що наші репетиції проходили на одному диханні. Вона була готова брати все, що я їй пропонувала й органічно робила це своїм. Своєю

готовністю до роботи провокувала мене на пошуки віртуозніших пластичних ходів і пристосувань. І вдалося їй, юній акторці з трирічним досвідом роботи в театрі, створити 3 різні образи: Вірочку, Огневу й Оповідачку. Вірі віриш, разом із нею смієшся і плачеш. Пам'ятаю репетицію кульмінаційної сцени вистави – зізнання в коханні Огневу. Ми обговорили сцену, уточнили мізансцени, вперше послушали музику, і я запропонувала Вірі спробувати з'єднати все в одне ціле.

Віра зіграла сцену блискуче. Звісно, були потім уточнення щодо мізансцен, але найголовніше сталося – момент істини, момент життєвої правди! І ми з нею повзали по сцені, обидві розчулені, й намагалися вичистити мізансцени, довести сцену до досконалості. Зі сторони, напевно, це виглядало дуже смішно... але саме в ту хвилину це був пік творчого єднання і взаєморозуміння. У виставі багато пластики, присутній предметний театр, а також багато музики – живої і неживої. Актор Ярослав Прикоп (гітара), залучений мною до вистави, створює надзвичайно романтичну теплу атмосферу на початку дійства, певним чином налаштовуючи глядача на перегляд душевної вистави за А.П.Чеховим.

Театральний критик із Мінська (Білорусь) Дмитро Єрмолович-Дашинський після перегляду вистави на XXII міжнародному театральному фести-

валі «Мельпомена Таврії» підкреслив, що вистава має терапевтичну дію. А це дуже важливо для тих областей, які обпалила війна.

Мені залишається лише бути вдячною долі за чудовий збіг обставин – за те, що познайомилася з директором театру Володимиром Кожевніковим, за Анну Апелть, художника вистави, за асистента режисера Людмилу Хлибову, за Віру Лебединську та за багатьох інших...

КІЛЬКА ГЛЯДАЦЬКИХ ВІДГУКІВ НА ВИСТАВУ «ВІРОЧКА»

«Враження тижневої давності. Перетравлювала. Театр люблю. Ходжу на прем'єри, можна сказати, регулярно. А ось на виставі одного актора була вперше. Вистава «Вірочка» Маріупольського театру проходила незвично: глядачі знаходяться на сцені разом з актором через півтора метри. Так близько емоції на обличчі актора видно тільки в кіно, коли кадри крупним планом. Я вражена грою молододі, дуже талановитої акторки Віри Шевцової. Тонка, дуже незвична, красива постановка. Рекомендую» – Марина Іващенко.

«Підтримую кожне слово Марини в оцінці вашої, Вірочко, гри і постановки. Дуже чутливо зіграно на всі 10 з +» – Галина Лопатнюк.

«Хочеться розповісти про гру Віри Шевцової у виставі «Вірочка». І про глядачів. І про те, як ми після вистави бігли за букетом квітів, а потім на службовий вхід, щоб віддати його актрисі, тому що спішили на виставу і не встигли купити до. Емоцій так багато, але замість тексту залишу тільки ці фото. Нехай фб нагадає через рік. Дякую за можливість побути частиною життя А.П.Чехова» – Анатолій Спиця.